

Arrest

nr. 235 294 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 30 oktober 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 oktober 2018 komt de verzoekende partij via Nederland het Schengengrondgebied binnen, in het bezit van een visum kort verblijf (type C) met een duur van 90 dagen voor meerdere binnenkomsten, geldig van 15 september 2018 tot 29 december 2018.

1.2 Op 20 december 2018 doet de verzoekende partij een aankomstverklaring (bijlage 3) in België, waarin wordt vermeld dat zij in België is aangekomen op 22 oktober 2018 en waardoor zij wordt toegelaten tot verblijf tot 29 december 2018.

1.3 Op 21 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid, met name partner in het kader van een duurzame relatie met mevrouw K. D., van Nederlandse nationaliteit. Op 2 juli 2019 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

1.4 Op 16 juli 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als ander familielid, met name partner in het kader van een duurzame relatie met mevrouw K. D. Op 30 juli 2019 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 15 januari 2020. Op 22 oktober 2019 wordt ook deze aanvraag geweigerd, ditmaal door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 30 oktober 2019 wordt deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.5 Op 30 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie van Balen-Dessel-Mol op 30.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: E(...)

voornaam: M(...) E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen;

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met D(...) K(...) A(...) °(...), die de Nederlandse nationaliteit. betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap werden echter geweigerd. Betrokkene kan namelijk de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan tussen hem en Mevr D(...) onvoldoende kan bewijzen. Uit de gegevens die betrokkene voorlegt, kan niet met zekerheid opgemaakt worden sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie

ongehouden. Betrokkene woont wel in bij mevr D(...). Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zijn partner twee kinderen heeft, die 12 en 5 jaar oud zijn. Wat de samenwoning van betrokkene met de zijn partner en haar kinderen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van Mevr D(...) afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Betrokkene verklaart tevens dat zijn broers E(...) M(...) en D(...) in België zijn. Het feit dat zijn broers de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hij toont niet aan dat hij afhankelijk is van zijn broers. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broers. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's broers kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, zus en nog een broer in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende vlak na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1,1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met D(...) K(...) A(...) °(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.01.2019, werd op 2.07.2019 geweigerd, omdat betrokkene de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan tussen hem en Mevr D(...) onvoldoende kan bewijzen. Deze weigering (bijlage 20) werd op 4.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 16.07.2019, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in. Deze aanvraag werd 22.10.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 30.10.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende vlak na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1,1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn aangehaald feitelijk

partnerschap met D(...) K(...) A(...) °(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.01.2019, werd op 2.07.2019 geweigerd, omdat betrokkene de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan tussen hem en Mevr D(...) onvoldoende kan bewijzen. Deze weigering (bijlage 20) werd op 4.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 16.07.2019, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in. Deze aanvraag werd 22.10.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 30.10.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene verklaart dat hij een jaar geleden naar België kwam. Hij verklaart in België te zijn omdat zijn vriendin, D(...) K(...) al in België woonde in Mol en dat deze zijn partner is sinds een jaar of twee. Hij verklaart dat ze elkaar leerden kennen terwijl ze op vakantie was in Suriname. Hij verklaart dat hij niet terug gekeerd is naar Suriname omdat hij van mening was dat hij legaal in België was doordat hij zijn attest van immatriculatie nog had. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

1.6 Op 26 november 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie van Balen-Dessel-Mol op 30.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E(...)

voornaam : M(...) E(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 30.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende vlak na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1,1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met D(...) K(...) A(...) °(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 21.01.2019, werd op 2.07.2019 geweigerd, omdat betrokkene de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan tussen hem en Mevr D(...) onvoldoende kan bewijzen. Deze weigering (bijlage 20) werd op 4.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 16.07.2019, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in. Deze aanvraag werd 22.10.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 30.10.2019 aan betrokkene werd betekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met D(...) K(...) A(...) °(...), die de Nederlandse nationaliteit, betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap werden echter geweigerd. Betrokkene kan namelijk de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan tussen hem en Mevr D(...) onvoldoende kan bewijzen. Uit de gegevens die betrokkene voorlegt, kan niet met zekerheid opgemaakt worden sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhouden. Betrokkene woont wel in bij mevr D(...). Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zijn partner twee kinderen heeft, die 12 en 5 jaar oud zijn. Wat de samenwoning van betrokkene met de zijn partner en haar kinderen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van Mevr D(...) afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Betrokkene verklaart tevens dat zijn broers E(...) M(...) en D(...) in België zijn. Het feit dat zijn broers de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hij toont niet aan dat hij afhankelijk is van zijn broers. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broers. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, zus en nog een broer in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat er onvoldoende samenhang zou bestaan tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

3.2.2 De Raad wijst erop dat meerdere beslissingen slechts onontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig kunnen worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Ter terechtzitting van 20 februari 2020 geeft de verzoekende partij aan dat zij niet akkoord is met de stelling van de verwerende partij dat er een gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen zou zijn. Zij stelt dat de ene beslissing de consequentie is van de andere en dat er dus wel samenhang is. De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens betreft. Dit is overeenkomstig artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet een beslissing tot verwijdering. De tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering noodzakelijkerwijze gepaard gaat met een inreisverbod in de twee in de wet voorziene gevallen. *In casu*, zo blijkt uitdrukkelijk uit de tweede bestreden beslissing, is het eerste geval van toepassing, aangezien in de eerste bestreden beslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De tweede bestreden beslissing bepaalt zelf ook uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering van 30 oktober 2019, zijnde de eerste bestreden beslissing, met dit inreisverbod gepaard gaat.

Bijgevolg staat onmiskenbaar vast dat de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met de tweede bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat er geen samenhang zou zijn tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De Raad benadrukt nogmaals dat het uitsluitend aan de rechter toekomt om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. De tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, kan immers niet overeind blijven zonder de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot verwijdering. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen. De exceptie van een gebrek aan samenhang kan niet worden bijgetreden. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook ontvankelijk.

3.3 Het beroep is in zijn geheel ontvankelijk, behalve wat betreft de beslissing tot vasthouding vervat in de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens verwijst zij naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en bepaalt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Er wordt verwezen naar artikel 74/14 §3: (...)

verwijst de bestreden beslissing naar 6°Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Verzoeker begrijpt niet om welk artikel dit gaat. Verzoeker begrijpt de reden niet waarom hem geen termijn van vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Het juiste wetsartikel wordt niet vermeld. Verzoeker heeft er het raden naar. Welk artikel wordt bedoeld met 6°?

De bestreden beslissing heeft het wel over het risico op onderduiken en haalt de pogingen van verzoeker aan om zich in de regel te stellen met zijn partner. Verzoeker heeft nooit anders getracht dan om zijn verblijf in orde te stellen. Hij woont vanaf dag 1 bij zijn partner. Hij begrijpt dan ook niet waar de verwerende partij het haalt dat hij zou willen onderduiken... Niets uit het hele dossier wijst daarop.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting evenals van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG: (...)

-Artikel 8 EVRM beschermt het gezinsleven.

Een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker wordt immers verplicht om het land te verlaten waar hij zijn gezinsleven uitoefent. Een dergelijke inmenging is enkel toegestaan

als aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM voldaan is. Dit betekent dat de beperking van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel. Gezien er een gezinsleven bestaat en verwerende partij hiervan op de hoogte is, diende er door haar nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Bij een inmenging in verzoekers privéleven en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Dit is niet gebeurd. Er is geen enkele belangenafweging gebeurd, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Er werd helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner sinds zijn aankomst in België samenwonen, en dit hoofdzakelijk in wettig verblijf.

In casu werd er geen belangenafweging gedaan. Het dossier werd niet met de nodige zorg bestudeerd. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en de andere in het middel opgesomde wetsartikelen.”

4.1.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele en de materiële motiveringsplicht wordt in de eerste plaats onderzocht in het licht van de bepaling waarvan de verzoekende partij in het eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert en waarop de eerste bestreden beslissing onder meer steunt, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verwerende partij het in haar nota met opmerkingen onmogelijk acht dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De Raad wijst er echter op dat het perfect mogelijk is dat een beslissing op bepaalde vlakken geen of geen afdoende motivering bevat, en daardoor de formele motiveringsplicht schendt,

terwijl zij op andere vlakken wel degelijk een (afdoende) motivering bevat, die desgevallend door een schending van de materiële motiveringsplicht kan zijn aangetast.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, verwijst de eerste bestreden beslissing, in het onderdeel met betrekking tot het niet-toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, niet zonder meer naar artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, maar wel naar artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt daarbij uitdrukkelijk aangegeven dat er volgens de gemachtigde een risico op onderduiken bestaat. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij de reden niet begrijpt waarom haar geen termijn van vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De verzoekende partij kan op zich wel gevolgd worden dat uit de eerste bestreden beslissing vervolgens niet uitdrukkelijk blijkt op welk wetsartikel de gemachtigde precies doelt met zijn verwijzing naar “6° *Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.*” Zoals eerder vastgesteld, kan de verzoekende partij echter niet voorhouden niet te weten dat de betrokken motivering kadert binnen het volgens de gemachtigde bestaande ‘risico op onderduiken’. De betrokken verwijzing wordt immers voorafgegaan door de volgende zin: “*Er bestaat een risico op onderduiken.*”. Het begrip ‘risico op onderduiken’ wordt in de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gedefinieerd, met name in artikel 1, § 1, 11° *juncto* artikel 1, § 2.

Artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet omschrijft het begrip ‘risico op onderduiken’ als volgt: “*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*”.

De voormelde § 2, 6° luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

Bijgevolg had de verzoekende partij redelijkerwijze kunnen weten dat de verwijzing naar “6°” doelde op een verwijzing naar artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 14 juli 2006, nr. 161.353). Dit geldt des te meer, aangezien de gemachtigde niet slechts heeft verwezen naar “6°”, maar tevens uitdrukkelijk heeft vermeld wat de inhoud van de betrokken bepaling is, met name “*Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.*” Deze motivering, die weliswaar reeds is toegespitst op wat *in casu* concreet aan de orde is, beantwoordt wel degelijk aan de inhoud van het voormelde artikel 1, § 2, 6°. Bovendien is de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk ingegaan op de betrokken motivering van de bestreden beslissing, en dit ook daadwerkelijk in het licht van het ‘risico op onderduiken’. Zij zet niet uiteen op welke manier zij zou zijn geschaad door de onvolledige vermelding van dit onderdeel van de juridische grondslag. In deze mate kan een schending van de formele motiveringsplicht niet worden aangenomen (cf. RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166).

Verder stelt de Raad vast dat de overige motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de overige juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Wat de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij aangaande het risico op onderduiken betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat zij, nadat haar op 21 januari 2019 ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) op 2 juli 2019 door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) was geweigerd, reeds

twee weken later, met name op 16 juli 2019, een nieuwe bijlage 19ter indiende. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

De verzoekende partij stelt in dit verband zonder meer dat zij nooit anders heeft getracht dan om haar verblijf in orde te stellen, dat zij vanaf dag één bij haar partner woont en dat zij dan ook niet begrijpt waar de gemachtigde het haalt dat zij zou willen onderduiken, dat niets uit het hele dossier erop wijst. Zij kan echter niet ontkennen dat het onmiddellijk na een weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag in artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingenwet is voorzien als een van de objectieve criteria op grond waarvan een risico op onderduiken kan worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij met dit betoog kritiek uitoefent op de wet, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (cf. RvS, 2 mei 2005, nr. 144.025; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier uiteenzet op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde niet met verwijzing naar artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingen kon oordelen dat *in casu* sprake is van een risico op onderduiken. De Raad moet dan ook vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog enkel te kennen geeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde. Het loutere feit dat zij een andere mening is toegeedaan, maakt niet dat de motivering omtrent de als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Daarnaast wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maken.

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hoger is reeds vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt. Dit wordt door de verwerende partij ook niet betwist.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van het voormelde artikel 74/13 slechts op het element ‘gezins- en familieleven’, zodat op de beide andere elementen niet moet worden ingegaan.

Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar partner, mevrouw K. D., van Nederlandse nationaliteit, met wie zij sinds haar aankomst in België samenwoont.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94).

In de eerste bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde ook uitdrukkelijk ingaat op de vermeende partnerrelatie. Volgens hem is deze echter onvoldoende bewezen. Ook geeft hij aan dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie, zoals bepaald in het voormelde artikel 8, te scheppen. De gemachtigde betwist aldus het bestaan van de door de verzoekende partij ingeroepen partnerrelatie. In haar verzoekschrift beperkt zij zich echter tot te stellen dat zij samenwoont met haar partner, maar hiermee gaat zij op geen enkele manier concreet in op de overwegingen van de gemachtigde in dit verband. Opnieuw blijkt slechts dat zij het niet eens is met zijn vaststellingen, maar met zulk betoog kan zij aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat toch sprake zou zijn van een gezinsleven met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Op de overwegingen van de gemachtigde met betrekking tot de twee minderjarige kinderen van haar vermeende partners en met betrekking tot haar twee broers in België gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat zij ook deze vaststellingen niet betwist.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met mevrouw K. D., haar vermeende partner, een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook het bestaan van een privéleven in België wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij verwijst immers louter theoretisch naar dit privéleven en brengt in dit verband geen enkel concreet element naar voren. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat sprake zou zijn van een inmenging in dit niet-aangetoonde privé- en gezinsleven, dat de gemachtigde een belangenafweging, een

evenredigheidstoetsing had moeten doorvoeren, en dat door het ontbreken daarvan een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Ook kan de verzoekende partij met haar betoog niet aantonen dat de gemachtigde niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met haar 'gezins- en familieleven', zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Tweede onderdeel.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar.

In casu wordt een termijn van 2 jaren opgelegd.

Het vermelde artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen.

In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, aft. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Verzoeker is echter van oordeel dat uit de motivering van het inreisverbod niet kan worden afgeleid dat er met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden noch waarom hij precies een inreisverbod van twee jaar opgelegd kreeg.

In de bestreden beslissing spreekt men van de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal in België te willen verblijven!? Verzoeker heeft nauwelijks illegaal in ons land verbleven. Men houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker nauwelijks illegaal in België heeft verbleven. Hij heeft bij zijn aankomst een aanvraag gezinshereniging ingediend en bij de weigering heeft hij opnieuw een aanvraag ingediend. Heel die periode heeft hij wettig in ons land samengewoond met zijn Nederlandse partner.

In casu wordt onjuist en niet voldoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

De gemachtigde heeft op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor een termijn van twee jaar zonder een ernstig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker.”

4.2.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen hierop het volgende:

“In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat art. 74/11 niet de verplichting inhoudt om in alle gevallen de maximumduur van drie jaar op te leggen. Zij stelt dat er uit de motivering van de bestreden beslissing niet zou kunnen worden afgeleid dat er met haar persoonlijke situatie rekening zou zijn gehouden noch waarom haar precies een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

De kritiek van verzoekende partij mist grondslag.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod:

- betrokkene aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn aangehaald feitelijk partnerschap werden geweigerd;*
- betrokkene kan namelijk de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het aangehaalde duurzame karakter ervan onvoldoende bewijzen;*
- het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie zoals bepaald in art. 8 EVRM te scheppen;*
- een schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen;*
- betrokkene verklaart dat zijn partner twee kinderen heeft, doch hij toont niet aan dat hij de biologische vader is en evenmin dat de kinderen afhangen van zijn mantelzorg;*
- het feit dat zijn broers de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf;*
- betrokkene toont niet aan dat hij afhankelijk zou zijn van zijn broers;*
- betrokken wordt geacht in staat te zijn een leven op te bouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broers;*
- een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in art. 8 EVRM;*
- betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben;*
- betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om in België te verblijven;*
- het belang van de immigratiecontrole;*
- de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven;*
- ...*

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Minister afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt: (...)

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, terecht heeft besloten tot een termijn van twee jaar voor het inreisverbod.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij trouwens uitsluitend de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. De kritiek van verzoekende partij kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien er bij het bepalen van de termijn van twee jaar ook rekening werd gehouden met tal van andere elementen (supra) die niet betwist worden door verzoekende partij.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Ten overvloede merkt verweerder op dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen. Verzoekende partij geeft zeer duidelijk aan niet bereid te zijn om het grondgebied te verlaten hoewel haar tweede verblijfsaanvraag definitief werd afgewezen. Het is in die omstandigheden dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat verzoekende partij hardnekkig illegaal op het grondgebied wenst te verblijven.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels."

4.2.3 De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de tweede bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in

deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

In casu blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het eerste geval van toepassing is. Dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijkt ook uit de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, met name de eerste bestreden beslissing. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de vaststelling in deze beslissing dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verzoekende partij kan het opleggen van het inreisverbod dan ook niet betwisten.

In het thans relevante tweede onderdeel van het tweede middel richt de verzoekende partij zich echter tegen de specifieke duur van het inreisverbod, met name twee jaar.

De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zoals beide partijen ook benadrukken, de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn. Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

Volgens de verzoekende partij kan uit de motivering van het inreisverbod niet worden afgeleid dat met haar persoonlijke situatie rekening werd gehouden. Zij wijst erop dat men in de tweede bestreden beslissing spreekt van haar hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven, terwijl zij nauwelijks illegaal in het land heeft verbleven. Zij voert aan dat men hiermee helemaal geen rekening houdt. Zij stelt dat zij bij haar aankomst een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en bij de weigering opnieuw een aanvraag heeft ingediend, en dat zij heel die periode wettig in België met haar Nederlandse partner heeft samengewoond. De verzoekende partij besluit dat *in casu* onjuist en niet voldoende werd gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod, en dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor een termijn van twee jaar zonder een ernstig onderzoek en motivering omtrent haar specifieke omstandigheden.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aanvoert, verwijst de gemachtigde met betrekking tot de specifieke duur van twee jaar voor het inreisverbod naar een veelheid van elementen. Vooreerst wordt gewezen op de elementen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, waarnaar de Raad ook reeds in het kader van het eerste middel heeft verwezen. Het betreft de vermeende partnerrelatie, de minderjarige kinderen van de vermeende partner en de broers van de verzoekende partij in België. Ook verwijst de gemachtigde naar de aanwezigheid van andere familieleden in het land van herkomst, Suriname. Daarnaast stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij heeft verklaard geen medische problemen te hebben.

Vervolgens overweegt de gemachtigde echter het volgende: *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”*

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk van oordeel is dat, op basis van de voormelde elementen en in het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar meer dan proportioneel is, *“gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven”*.

De verzoekende partij kan echter gevolgd worden, daar waar zij stelt dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te spreken van een hardnekkigheid in haar hoofde om illegaal op het grondgebied te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij op 22 oktober 2018 op legale wijze het Schengengrondgebied is binnengekomen, in het bezit van een visum type C, geldig tot 29 december 2018. Op 20 december 2018 heeft zij in België een aankomstverklaring (bijlage 3) gedaan, waardoor zij werd toegelaten tot verblijf tot 29 december 2018. Minder dan een maand later, met name op 21 januari 2019, diende zij dan een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in. Op 5 maart 2019 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 21 juli 2019. Op 2 juli 2019 werd de voormelde aanvraag van 21 januari 2019 door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd. Volgens het administratief dossier werd deze beslissing op 4 juli 2019 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Minder dan twee weken later, op 16 juli 2019, diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in. Op 30 juli 2019 werd zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 15 januari 2020. Op 22 oktober 2019 werd ook de voormelde aanvraag van 16 juli 2019 geweigerd, ditmaal door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 30 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op dezelfde dag werden de thans bestreden beslissingen genomen en ter kennis gebracht.

Bijgevolg blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij, sinds haar aankomst in België, hoofdzakelijk legaal in het Rijk heeft verbleven. Haar verblijf werd gedekt door een visum type C, door een aankomstverklaring en door twee attesten van immatriculatie. Zij werd bovendien in het bezit gesteld van deze laatste attesten ten gevolge van aanvragen om een recht van verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.

Aangaande de voormelde attesten van immatriculatie, wijst de Raad erop dat artikel 52, § 1, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: *“Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.”* Deze bepaling was op grond van artikel 58 *juncto* artikel 52, § 1, eerste en tweede lid van het vreemdelingenbesluit van toepassing op de verzoekende partij.

In dit verband merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij in het kader van haar gehoor op 30 oktober 2019 ook uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet is teruggekeerd naar haar herkomstland, omdat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie tot 15 januari 2020 en dat zij van mening was dat zij legaal in België was.

Verder wijst de Raad erop dat slechts op dezelfde dag dat het thans bestreden inreisverbod werd genomen, met name 30 oktober 2019, aan de verzoekende partij ook de beslissing ter kennis werd gebracht door middel waarvan het meest recente attest van immatriculatie werd ingetrokken, met name de voormelde bijlage 20 van 22 oktober 2019.

In de geschetste omstandigheden kan de gemachtigde niet in redelijkheid voorhouden dat sprake is van een hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. De Raad merkt in dit verband nog op, al bevat de tweede bestreden beslissing hoe dan ook geen motivering in deze zin, dat het loutere feit dat de beide verblijfsaanvragen van de verzoekende partij werden geweigerd, niet maakt dat haar voorlopige toelating om op grond van de attesten van immatriculatie op het grondgebied te verblijven, teniet zou zijn gedaan en dat deze twee periodes als periodes van illegaal verblijf kunnen en moeten worden beschouwd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook aannemelijk gemaakt. De motivering van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot de duur van het inreisverbod kan niet overeind blijven. Bijgevolg kan de tweede bestreden beslissing in zijn geheel niet overeind blijven. Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, kan een inreisverbod immers niet bestaan zonder dat ervoor een specifieke duur is bepaald.

In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat de kritiek van de verzoekende partij niet tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden, aangezien er bij het bepalen van de termijn van twee jaar ook rekening werd gehouden met tal van andere elementen die niet door de verzoekende partij worden betwist. Volgens de verwerende partij is de verwijzing naar de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering.

Zoals hoger reeds aangegeven, stoelt de gemachtigde de specifieke duur van twee jaar inderdaad op een veelheid van elementen, waarvan de meeste door de verzoekende partij niet (of niet dienstig) worden betwist. De Raad wijst er echter op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf meermaals benadrukt dat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald rekening houdend met alle relevante omstandigheden van het individuele geval. De Raad kan als annulatierechter dan ook niet in de plaats van de gemachtigde, die in dit verband overigens over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, beoordelen of deze laatste nog steeds ervoor zou hebben geopteerd om een inreisverbod met een duur van twee jaar op te leggen, zonder de door een materieel motiveringsgebrek aangetaste verwijzing naar de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Dit geldt des te meer, nu de bewoordingen van de gemachtigde lijken aan te geven dat hij de proportionaliteit van de opgelegde duur *in casu* expliciet verbindt aan deze hardnekkigheid. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwijzing naar deze hardnekkigheid met zekerheid een overtollig motief uitmaakt en dat de motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod ook zonder deze verwijzing hoe dan ook overeind kan blijven.

Daarnaast merkt de verwerende partij nog ten overvloede op dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen. Zij stelt dat de verzoekende partij zeer duidelijk aangeeft niet bereid te zijn om het grondgebied te verlaten, hoewel haar tweede verblijfsaanvraag definitief werd afgewezen. Volgens de verwerende partij is het in die omstandigheden dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde om te oordelen dat de verzoekende partij hardnekkig illegaal op het grondgebied wenst te verblijven.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet duidelijk maakt waar de verzoekende partij zeer duidelijk zou hebben aangegeven niet bereid te zijn om het grondgebied te verlaten, hoewel haar tweede verblijfsaanvraag definitief werd afgewezen. Het is voor de Raad dan ook niet duidelijk waarop de verwerende partij precies doelt. Nergens uit het gehoor van 30 oktober 2019 van 11.05 uur, dat werd afgenomen korte tijd voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 22 oktober 2019 om 13.19 uur aan de verzoekende partij werd betekend, blijkt dat de verzoekende partij zou hebben verklaard dat zij niet bereid is om het grondgebied te verlaten en dat zij wenst illegaal op het grondgebied te verblijven. Bovendien maakt dit hoe dan ook een *a posteriori*-motivering uit, die de verwerende partij voor het eerst in haar nota met opmerkingen ontwikkelt en waarmee zij het vastgestelde motiveringsgebrek niet kan herstellen.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is daarentegen in de aangegeven mate gegrond en deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen met betrekking tot deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp. Er

moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 oktober 2019 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE